

Sessió del dia 2 de juliol del 1934

PRESIDENCIA DEL DR. PI SUÑER

Una suggerència al Patronat Universitari

pel Dr. VÍCTOR CONILL

En aquest temps de renovació, en què la Universitat vol donar el to de la vida espiritual col·lectiva, i ho ha de fer, ofereixo al Patronat Universitari aquesta suggerència, que dubto que enclogui alguna novetat, si no és de detall tècnic, que no ha estat mai seriosament meditada, però, entre nosaltres.

Es tracta del reconeixement pre-matrimonial.

L'obligació de l'assegurança de vida per a legalitzar el matrimoni, suposaria automàticament el reconeixement mèdic. No vaig tan lluny, i odio les obligacions, encara que siguin en nom de l'Eugenèsia. Cal pensar, però, en la suavitat amb què hom arribaria al reconeixement mèdic i quina caixa d'assegurances més quantiosa no podria fer-se a la mercè dels poders públics, per a sostenir amb el volum dels correatges tal sanatori, o bé per a finançar amb el volum de les restes de garantia una millora urbana.

Ni vaig tan lluny, ni em sembla suficient el reconeixement usual per a una assegurança de vida.

La mesura que proposo és voluntària, sempre el més adient per a la dignitat humana. La sola difusió periòdica a la premsa l'imposaria com a costum. Si hom el confiava, com és lògic, a la Facultat de Medicina, no solament no gravaria per a res els pressupostos, sinó que seria una petita font d'ingressos.

Cal pensar que avui un home, o dona, que vulgui anar pulcrament al matrimoni, ha de fer un pelegrinatge car i complicat si es vol fer reconèixer, cosa que no està a l'abast de tothom.

Per altra part, amb una freqüència esfereïdora es veuen, al despatx

del ginecòleg, casos de contagi matrimonial en els quals la dona contreu una greu malaltia que la invalida per llarg temps, i la darrera etapa de la qual és la pèrdua definitiva del tresor de la fecunditat, la mutilació quirúrgica o una descendència anormal, ultra l'epíleg de veure's la dona en la mateixa llar que va crear, abandonada o postergada per inútil, abandonada pel seu marit, que ha estat l'única causa de tanta adversitat i que ha anat, just és dir-ho, gairebé sempre per ignorància, al matrimoni arrossegant misèries, encara vivents, de la seva passada joventut.

El problema no es limita, però, a les malalties intersexuals, si bé és aquest l'aspecte més freqüent i escandalós, fins al punt que ja fa temps que a Alemanya, la Junta per la Lluita contra les Malalties Sexuals, va aconseguir que fos promulgada una llei, ben vigent avui, castigant àdhuc amb tres anys de presó, i a requeriment de la part interessada, aquell dels consorts que hagi contagiats l'altre.

Com que en aquests casos, igual que en la majoria de les altres malalties, sol haver-hi desconeixement, per part dels futurs consorts, de la seva existència, un minuciós reconeixement pre-matrimonial evitaria tots aquests mals, i no precisament en el sentit de desbaratar projectes, sinó en el d' aconsellar aquell termini i tractament necessaris per a vèncer la dolença, que amb els nostres actuals recursos poques vegades serà inguarible.

En què consistirà el reconeixement mèdic?

1. Examen del cap i del sistema nerviós. Facultats mentals, sentits, reflexos.

2. Tòrax. Auscultació, etc. Bacteriologia de contingut gàstric. Radiografia.

3. Abdomen. Punts apendiculars, cístic, renals. Punts herniaris. Digestió.

4. Òrgans gènito-urinaris i pell. Examen microscòpic del contingut uretral, previs injecció irritant i massatge prostàtic. Exploració ginecològica combinada recto-abdominal.

5. Serologia de lues, comptatge leucocitari, hemograma, comptatge de glòbuls vermells, hemoglobina i valor globular. Pressió arterial.

Cal pensar que, si no és organitzat per un hospital, això requereix el concurs de diversos especialistes idonis i d'una instal·lació i d'un laboratori i no tothom està en situació de permetre's semblant despesa. En canvi, en un hospital hom podria dedicar un dia a aquesta finalitat. El subjecte a examinar es presentaria a l'Administració, on li seria lliurat un imprès, i d'allí a recórrer les distintes clíniques que li fossin assignades, en les quals cada especialista consignaria el resultat dintre l'espai corresponent i el rubricaria. Per a cada especialista, tal exploració seria una més, habitual; per al subjecte de l'examen, una petita molèstia. Per tractar-se d'un assumpte eugenèsic i benèfic, la premsa s'oferiria gratuïtament a inserir articles i solts en la forma següent: «El dissabte de cada setmana, de tal a tal hora, l'Hospital Clínic ofereix al públic els seus serveis de reconeixement pre-matrimonial. Els honoraris són potestats de l'examinat; que-

daran consignats al full clínic i quedaran a benefici de l'Hospital.» I mentre l'obrer pagaria 5 pessetes, o res, el jove benestant tal vegada en pagaria 100, i el públic fixaria la seva atenció i emoció caritativa en l'establiment.

Jo crec que, donat l'assenyament proverbial de la nostra gent, si hom anunciava cada setmana aquest servei, en poc temps s'imposaria el bon costum de fer-se una petició de mà amb l'aval mèdic.